

man ikke søge at udvide disse Understøttelses-kasser i et større Omfang, end høist nødvendigt er.

Finantsministeren: Jeg troer ikke, at nogen constitutionel Minister lider ved at underkastes Kritik; jeg troer kun, at han lider, naar han begaaer Handlinger, som han ikke kan forsvare, og hvorover han ikke kan taale Kritiken. Hvad angaaer det Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt eller ikke rigtigt at stille Fonds til vedkommende Ministers Raadighed, saaledes at de anvendes under den almindelige ministerielle Ansvarlighed, da kan det vel være, at det kan have sin mislige Side, men jeg opspørdrer den ærede Taler og Enhver til at paavise mig noget Land, hvor det har været muligt at udgaae, at der maa være visse Pengebevillinger, som Kronen anvender under den ministerielle Ansvarlighed; og hvad navnlig angaaer disse Understøttelser til trangende Betjente, som ikke have Afgang til Pension efter Loven, vil jeg ogsaa meget betvivle, at det skulde være muligt at udgaae her i Landet at tage lignende Forholdsregler. Det er altsaa ikke Noget, som er uconstitutionelt; det er tværtimod saa constitutionelt, at jeg tør sige, at der er intet Land, som har en Constitution, der ikke kjender noget Saadant som det, § 8 i det foreliggende Udkast indeholder.

Kvarup: Jeg vover ikke at stemme for Udvalgets Forslag; thi jeg har i det norske Storting hørt, hvor overordentlig vidtløftig Discussionen er om Pensioner. I Maret 1836 hørte jeg saaledes, at man omtrent i to Timer diskuterede en Pension for en Enke efter en residerende Capellan, og for at affnappe 10 Species i hvad der var foreslaaet i Pension, hengik omtrent to Timer i Stortinget. Disse Discussioner, som her er Tale om, er vel ikke om de egentlige Pensioner, men dog om aldeles lignende Understøttelser til Børn; de ville sikkert medtage en overordentlig lang Tid, og det er dog det Maal, vi absolut maae stille os for. Die, at vore Sessjoner ikke skulle blive altsfor lange; thi det er sandelig derved, at de for en stor Deel tabe deres Interesse hos Folket. Jeg har fremdeles hørt af høit anseete norske Stortingsmænd ytre, at de ansaae det virkelig som en mindre heldig Side ved den norske For-

fatning, at Pensionerne bevilgedes af Thinget. Jeg maa endvidere føle mig overbevist om, at der, naar Regjeringen uddeler saadanne Understøttelser, som de her omhandlede, snarere vil danne sig en fastere Regel, som kan følges, end naar Thingene skulle uddele dem, og jeg maa fremdeles ansee Banskelligheden ved at Thingene skulle uddele saadanne Understøttelser saameget større her end i Norge, som Sagerne her skulle behandles i tvende Thing.

Dahl: Dersom Sagen stillede sig for mig i dette Tilfælde saaledes, som med Hensyn til disse Understøttelser, som de forskjellige Ministerier have at uddele ifølge de Fonds, som ere stillede til deres Disposition, vilde jeg ikke have nogen Betænkelse ved at gaae ind paa Lovudkastets Bestemmelse; men det synes mig, at der er en meget stor Forskel i denne Henseende. Naar der i Finantsloven er bestemt for et eller andet Ministerium, at det maa disponere over en Sum af 30,000 Rbd. eller hvilkensomhelst anden Sum, saa gjælder denne Disposition kun for en bestemt Tid, nemlig kun for eet Aar. Her derimod er Sagen en ganske anden; her skal Dispositionen gjælde for bestandigt; ja, dersom man fandt sig misfornøiet med at have givet Ministerierne eller Kronen en saadan Myndighed til at uddele disse Understøttelser, og man ønskede en saadan Bestemmelse forandret, saa har man intet, idetmindste intet mildt Middel til at erholde det; thi, finder Finantsministeriet sig ikke fornøiet med at gaae ind paa den Forandring, som Thingene ønskede, vilde der jo kunne anvendes et Veto. Vel er det sandt, som den høitærede Finantsminister har yttret, at Thingene jo have det i sin Magt at fremtvinge slike Bestemmelser gennem Finantsloven, idet man kunde gaae saa vidt, at man endog saa kunde negte sit Samtykke til selve Finantsloven; men saa vidt vilde man for mindre væsentlige Sager naturligtvis i de allerfleste Tilfælde ikke gaae. Da vi i forrige Sessjon diskuterede Sagen om de Midler, som tilhørte offentlige Stiftelser, Skifte- og Overformyndervæsenet, saa var der, om jeg ikke feiler, en Bestemmelse om, at Finantsministeriet be- myndigedes til at modtage disse Midler i Statskassen paa saadanne Vilkaar, som Loven nær-